శ్రాద్ధం

శ్రీ కర్రా ప్రభాకర్‌రావు

"ఏమండీ, ఈ పూటైనా మన ఘరానా కాస్త నిలపెట్టండీ!"

"ఏం ఘరానా?"

"రాకరాక వచ్చారాయె, వియ్యంకుడు, వియ్యప్రాలూను. మళ్ళీ జోడుగా ఎప్పుడు వస్తారో. మీరు రివెన్యూ ఇన్‌స్పెక్టరుగా వున్న వూళ్ళోవాళ్లకి ఎక్కడికి వెళ్లినా ఛత్రాలు ఎత్తుతారనుకుంటూంటారు!"

"అయితే, ఏం చెయ్యమంటావ్?"

"అదిగో! ఇందాకణ్ణుంచి మొరపెట్టినది గాలిలో ఎగిరిపోయిందీ!......ఊళ్లో దేముడి తిరునాళ్లు జరుగుతున్నాయి. మళ్లీ ఏడాదికి కాని రాదు. వచ్చినా, వారిద్దరు ఆమూల రాజమండ్రీనుంచి ఈకడప జిల్లాకి – ఈరాళ్ళదిబ్బకి – రావడం పడుతుంది కనకనా? కాస్త బండికుదిరిస్తే, అంతా వెళ్లి చూసొద్దాం, సరదాగా."

"మంచి ఊహేమరి. అయితే బళ్లని ఎక్కడ నుంచి తెమ్మంటావ్? అన్నింటికీగిరాకీ ఎక్కువైపోయిందాయె, ఈ తిరునాళ్ళమూలంగా. బళ్ళవాళ్లు రేట్లు తెగ పెంచేశారు...సరి చూద్దాం..."

భార్య జానకమ్మ సలహామీద ప్రక్కవూళ్లో జరుగుతూన్న తిరునాళ్లకి వెళ్లడానికి సన్నాహం చేశాడు రివెన్యూ ఇన్‌స్పెక్టరు రామయ్య. తన ఆఫీసు బంట్రోతు మామకు ఎద్దుబండి వుండడం తెలుచుకున్నాడు. వెంటనే బంట్రోతు చేత కబురు పంపించి తెప్పించాడు దాన్ని, మరెవరో కుదుర్చుకోబోతూంటేను. అంతా గబగబా బండిదగ్గరికి వచ్చారు. వియ్యప్రాలు జానకమ్మ లోపల కూర్చున్నారు; వెనుకవైపు వియ్యంకుడు, రామయ్య కూర్చున్నారు.

'టుర్ర్'మని ఎద్దును అదలించి, గెంతి జానకమ్మవైపు కూలపడ్డాడు బండివాడు. చిన్నబండేమో, లోపల నలుగురికీ ఘటాఘటిగా సరిపోయింది. ముందు కూర్చున్న బండివాడికి జానికమ్మకి మధ్య బెత్తెడు మాత్రం స్థలంవుంది! రామయ్యకి మూరెడు బాకు గుండెల్లో పొడిచినట్లనిపించింది!!

కొంచందూరం వెళ్లిందో లేదో – ఉన్నట్టుండి బండివాడు "అయ్యో! బండి తేలిపోతూంది; కాస్త ముంధుకి జరగాలండి." అన్నాడు. బండిలోని ఆడవాళ్ళకీ మొగాళ్ళకీ మధ్య పిసరంతైనా ఎడం ముందేలేదు. ఏకొంచమైనా ఆడాళ్ళే ముందుకు జరగాలి. నిస్సంకోచంగానే జానకమ్మ ముందుకు 'ఊఁ' అని జరిగిందేమో అంతకు ముందు 'బండివాడి'కీ 'ఇన్‌స్పెక్టరు పెళ్ళాం'నికీ మధ్య వుండే బెత్తెడు భేదం తొలగిపోయింది! పాపం, జానకమ్మ తన వీపు బండివాని వీపువైపు పెట్టే కూర్చుంది ఎల్లాగో. ఈ దృశ్యం కళ్లబడేసరికి రామయ్యకి వంటినిండా జర్రులు పాకినట్లయింది. అమాంతంగా నమిలి మింగేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది బండివాడిమీద. "వెధవ పోకిరీసజ్జు" అని పళ్లు పటపట లాడించి, బుర్ర 4, 5 సార్లు క్రిందికీ పైకీ ఆడించి, ఒక్క ఉడుకు నిట్టూర్పువిడిచి కూర్చున్నాడు. అమాంతంగా ఒక ఆలోచన తట్టింది. "తనే వెళ్లి ఆచోట కూర్చుంటేనో? వియ్యప్రాలుకి ఎదురౌతుంది కద! పోనీ వియ్యప్రాలును తన స్థలంలోకి పంపించి, ఆమె స్థలంలో జానకమ్మను కూర్చోబెట్టి, బండివాడిప్రక్క తను కూర్చుంటేనో? ఇంతెందుకు తన భార్యని వెనక్కుపిలిచి ఆ స్థలంలో వియ్యంకుణ్ణి కూర్చోబెడితే?..."

మళ్ళీ ధైర్యం చాలిందికాదు. గుమ్మడికాయల దొంగంటే భుజం తడుముకున్నట్లవుతుందనుకున్నాడు. వాళ్లు నలుగురూ ఏమనుకుంటారో అని శంకించాడు. "అయినా ఉత్సవాల్లోనూ, జనసమ్మర్దంలోనూ ఇటువంటివి తొంభై జరుగుతూంటాయి. ఏదో కాస్సేపు కాలక్షేపం చేస్తే పోతుంది" అని మనస్సును బలవంతంగా సంతృప్తిపరచడానికి ప్రయత్నించాడు. బండి చరచరా నడుస్తూనే వుంది. గుడికి ఇంకో అరమైలు దూరంవుంది.

ఇంతల్లోకే బండి కాస్త పైకి గెంతబోయి క్రిందికి కూరుకుపోయింది. బండివాడు వెంటనే "అమ్మా కాస్త ముందుకి రావాలి" అని అరిచాడు. "ఈ కాస్సేపూ సర్దుకోక తప్పుతుందా" అన్నట్లు తల ఊపి జానకమ్మ, ముందుకి ఎట్లా జరగడానికి వీలుంటుందా అని తడుముకుంటూంది. రామయ్యకి కోపం ఛివాలున నషాళం అంటిపోయింది; పట్టలేకపోయాడు. ఈ గలాభా ప్రయాణాన్ని ప్రోత్సహించినందుకు ఒక్క అగ్గిచూపు బండివాడిమీదుగా భార్యపైకి పోనిచ్చి 'జరగక్కర్లేదులే' అన్నట్లు కనుబొమ్మలు నొక్కాడు. ఆవిడ అది గమనించకపోవడం, ఆమె నిర్లక్ష్యం చూసేసరికి ఆయన కోపానికి కట్టలు తెగాయి. 'ఆగు!' అని ఉరుముతూ గభీలున దూకాడు రోడ్డుమీదికి. హఠాత్తుగా దూకాడేమో, బండికాడి, ఒక్కసారి పైకెగిరి భూమిలోకి కూరుకుపోయి ఎద్దుమెడ నొక్కేసింది నేలమట్టానికి. చటాలున బండివాడు క్రిందికి ఎగిరిపడి, కాడి ఎత్తుతూ, ముఖం చిట్లించి, చురచురా చూశాడు రామయ్యకేసి 'ఏంపని చేశావయ్యా' అనే అర్థంలో. ఆ చూపు అందరినీ ఆకర్షించడంకూడా రామయ్యకళ్ల పడింది. తనవారిముందు తన్ని – ఇన్‌స్పెక్టర్ని అంత ఈసడింపుగా చూడడం రామయ్యకి నెత్తిమీద తన్నినట్లయింది. అగ్నికి ఆజ్యంతోడైనట్లుగా దీంతో ఆయన కోపం రవ్వలు వెళ్లకక్కింది. నోరు కట్టుకోలేకపోయాడు. బుగ్గలు విరిచి, నాసికాపుటాలు పూరించి, కళ్లు బారుచేసి, నుదుట ముడుతలు తేల్చి, కనుబొమలు దట్టించి, కర్కశ స్వరంతో, గుక్కతిప్పకుండా విసిరాడు. "వధాబండీ నువ్వూను. ఇందాకటినుంచి తెగచూస్తున్నాను – పోకిరీతనమాని! ఇద్దరికి చాలని బండిలో నలుగుర్నెక్కించి పైగా తనూ ఎక్కుతాడూ! ఊరికే ముందుకి 'జరుగు, జరుగు' అంటే ఎక్కడికి జరిగేది నా నెత్తిమీదికి? పోతులా వున్నావు; బండిలో ఆడాళ్లప్రక్క ఇరుక్కోకపోతే కాస్త నడిచి తోలరాదూ? కాళ్లరిగిపోతాయా?" బండిలోవారంతా దిగి "అసలు సంగతేమిటి?" అన్న ప్రశ్నార్థకపు మొహాలువేసి చూస్తున్నారు, ఓసారి రామయ్యకేసి మరోసారి బండివాడికేసీను.

ఇక ఈ ప్రవాహానికి అంతున్నట్లు కనిపించకపోయేసరికి, బండివాడు కూడా ప్రవేశించాడు రంగంలోకి. "ఏమిటోయి! మాటలుమాత్రం సరిగ్గారానీ! ఇన్‌స్పెక్టరు

గారయితే తలాంచుతాంగానీ, ఇల్లా సావతిడితే నోరుమూసుకూరుకో నేవోళ్లం గావయ్యాయి! ఎథాబండంట! ఎథా బండిమీ దెక్కమని ఎవడు బతిమిలాడేడో?" అన్నాడు నిరసనంగా, ఎద్దును నిమురుతూను.

బండివాడు అనుకున్నాడు - "మా అల్లుడికి కామందుఅయితే, ఏం, ఊరిదీయిత్తాడా? బంట్రోతుద్యోగానికి ఈయన కాకపోతే ఈయన జేజమ్మ ఇంకోడు! ఇంతకుముందు చేసిన ఉపకారం అంటూ ఓటి ఏడిసిందా, ఇకముందు సెయ్యాదేమో అన్న భయానికి! ఉపకారం సెయ్యదలసుకున్న మనిషికి ఎవరూ ఏంచెయ్యక్కర్లేదు! ఉపకారబుద్ధి లేనివార్ని ఎంత మంచి చేసుకున్నా కుక్కతోక సాపుసేసినట్టే! ఇంతదూరం వచ్చాక బండిదిగి ఎక్కడికెడతారు? పోతే పోనీ; డబ్బులు కాస్తా ఒడుక్కుని 'టింగరంగా' అంటూ ఇంకోర్ని కుదుర్చుకుంటాను ఈ రోజుల్లో కూలికి కరువేంటి? ఈ ధైర్యంతోటే రామయ్యని ఎదిర్చి మాట లనేశాడు.

రామయ్య ఈసారి కొస్త తమాయించుకునే, వానిని ఎగాదిగా చూస్తూ గంభీరంగానే అన్నాడు. "ఏమి నీ పొగరూ?" బండివాడు విసుగుతో అన్నాడు "బాబూ! మీకు వెయ్యిదణ్ణాలు. చాలు. నా రేటు కాస్తా నాకు పారేండి. నే పోతాను... మాంచి బేరం తగిలిందీ మద్దాన్నం పూట!"

రామయ్య కాళ్లు దడదడ వణికాయి. పెదిమలు గబగబ కదిలాయి. నుదుట చుచ్చెమటలు క్రమ్మాయి. బండివాడు తన్నింత నీచపరుస్తాడనుకోలేదు. ఒళ్లు కోపంతో దహించుకుపోతూంది. తనవారి ముందర, తన ఇన్స్పెక్టరీ ఘరానా చూపిద్దామనుకున్నచోట, తనకీ పరాభవమా? వాడి అల్లుడు తన చేతిక్రింద వుండడంతో వీడూ తన చేతిక్రిందివాడే కదా అనే అహంభావంతో తప్పితే అంతగా నోరు జారివుండేవాడు కాదు. తన్ను చూసి, ఆదరభక్తులతో బండి తోలుతూనే తనుపక్క నేనడుస్తూ, నెమ్మదిగా కుదుపులు లేకుండాతోలి, ఉత్సవంఅయిందాకా వేచి వుండి, తిరిగి పిలిచి తమందరినీ ఇంటిదగ్గర దిగపెట్టి, తను విసిరిన డబ్బులు ఏరి నెత్తి కొంగున దోపుకుంటూ, 'ప్రభువుల దయ' అని, దండాలు పెడుతూ శలవు తీసుకుంటాడని - ఊహాసౌధం - తన ఘరానాప్రదర్శనపు 'రీహార్సలు' - వేసివున్నాడు, ఇన్స్పెక్టరు రామయ్య! తన కాలిక్రింది గడ్డిపోచ తన నుదిటిముందర పాములా బుసలు కొడుతుందేం!

ఇక వాణ్ణేమన్నా తగ్గస్థితిలో లేడు. నలుగురూ చేరి అసలువిషయం కాస్తా తెలుసుకుంటే పైగా తనకే ఇంకా తగని అవమానమాయిరి. ఉత్సవస్థలం అట్టే దూరం లేదు. నడిచిపోతూనే వున్నారాయె చాలామంది. వచ్చేటప్పుడు ఏదోవిధంగా చూసుకోవచ్చు - అనుకున్నాడు. అప్పుడు, లేని గాంభీర్యం తెచ్చిపెట్టుకుంటూ అన్నాడు - "ఏయి! ఆశే మితిమీరి ప్రసంగాలు చెయ్యాక, నీ బండీ నువ్వూ దారి పుచ్చుకోండి. ఇదిగో నీ డబ్బులు"- అంటూ మూడు అణా కాసులు మూడుమాట్లు, నిర్లక్ష్యంగా, వాడి కాళ్లముందర పడేటట్టుగానే, దుమ్ములోకి విసిరేడు. బండివాడు అమాంతంగా ఆ మూడణాలు ఒకేసారి ఆ దుమ్ములోంచే ఎత్తి, రామయ్య ముందరికి విసిరి గిరాటేశాడు. దుమ్ములోంచి తప్పించుకుంటూ ఒక్కసారి తనవాళ్ళకేసి చూశాడు ఆత్రంతో రామయ్య, వాళ్లు గాని ఈ దృశ్యం చూడలేదుగదా అని.

ఈ పీడ ఎట్లా వదులుతుందిరా అన్న చీకాకుతో "అయితే ఎంత కావాలంటావు, నువ్వు? మేము మామూలుగా గుడికి కట్టించుకుంటే ఇచ్చేది పావలా. సగందూరం వస్తే బేడ. పైగా నీ అతితెలివితేటలకి ఇంకో అణా ఇస్తే చాల్లేదేం?" అన్నాడు రామయ్య.

"ఆఁ......అఁ! ఆ రోజు లెళ్ళాయి. ఇది తిరునాళ్ల రోజులండి. రూపాయికి ఒక్క 'బొట్టు' (కానీ) తగ్గితే కదిలేదు లేదు" అన్నాడు ఆయనకేసి చూడకుండానే, ఎద్దును మసాదు చేస్తూ, బండివాడు.

"రూపాయే!" అన్నారు ఒక్కసారి అంతా! జానకమ్మ సాహసించి అందుకుంది. "చూడబ్బీ! నీకు సబుబూ గిబబూ ఏమీ లేదేమిటి? ఏనాడైనా కంట చూశావా, రూపాయి బండిరేటు? నాలగణాల కూలికి రూపాయి తెమ్మంటావు, ఆశ కంతులేదూ?"

"అది కాదమ్మగోరు! తిరునాళ్ళరోజులాండి మరి. రూపాయిన్నరకి కూడా పొద్దుటేళ బండితోలాను. తమ రట్టా శలవిస్తే ఎట్లా? ఈ సమయంలో కాకపోతే మరెప్పుడండి కరువురోజులికి నాలుగు డబ్బులెనకేసేది?" అన్నాడు అతి వినయంగా, అరచేతిలో అరచేయి వేసుకొని.

భార్యతో అంత వినయంగా మాట్లాడ్డం తన్నింకా అవమానించాలనే చేశాడని రామయ్య నమ్మాడు. తను ఎంత వాదించినా రూపాయికి తక్కువ దిగేటట్లు లేడు వాడు. వెనకనుంచి ఎవరో ఘరానా కుటుంబీకులు రెండెడ్ల బండ్లలో వస్తున్నారు. ఇక ఆగక జానకమ్మ, ఓ అర్ధరూపాయి కాసుతీసి వాడి దగ్గరసా వెళ్లి వాడిచేతిలో నొక్కిపెట్టి "వెళ్ళమ్మా నీతో ఏమిటి! వాదం మాకు" అంది పుల్ల విరిచినట్టుగా. "నువ్వైతే ఇది తీసుకునేవాణ్ణే కాదు" అనే ఈ సడింపు చూపు ఒకటి రామయ్య

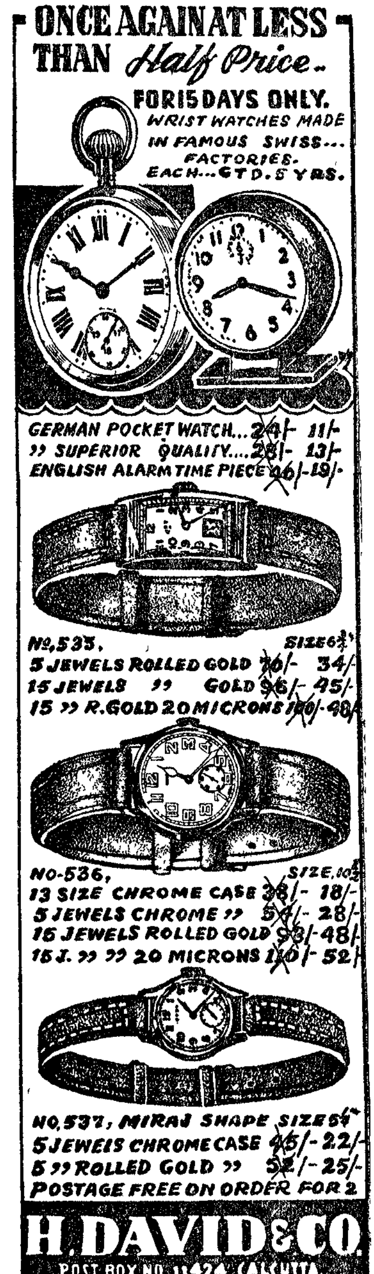

వైపు పారేసి, బండివాడు, చెంగున బండిని గెంతిస్తూ పరుగు తీశాడు.

రామయ్య అవమానం మరపింపచేద్దామనే ఉద్దేశంతో వియ్యంకుడు "ఈపాటికి సజ్జు ఇంతేనండి; మర్యాదగా బతిమాలితే రూపాయి తీసి పారెయ్యరూ మీరూ!" అన్నాడు. "ఆఁ! అదే నేననేదీనూ!" రామయ్య డాంబికంగా అని, "సరే చూస్తాను రేపటినుంచీ వీడు బండి ఎల్లా తోలుతాడో ను ఈ వూళ్లో" అని బుస కొట్టాడు. జానకమ్మ అపవారిస్తూ అంది. "బాగానే వుంది; వాడికి కాస్త కూడు పెట్టిపంపోయి, కూడుపడకొడతా నంటా వేమిటి?"

"అపెడతాను, కూడు కాదు; వాడి శ్రాద్ధం!"

* * *

మరి ఐదుసంవత్సరాలు గడిచాయి. క్షామదేవత రుద్రదేవతలా, రాయలసీమను శ్మశానసీమ చేసి, తాండవ నృత్యం చేస్తూంది. అది ప్రభుత్వశక్తులకు మించిన ప్రకృతి శిక్ష రాయలసీమ వాసులకు. ఆన్నత్యాన్ని కళ్లార తిలకిస్తూ, ఆ దేవతకు అసంఖ్యాకంగా మానవ బలి ఇవ్వవలసిందే. మృత్యుపథం వెంబడి ప్రయాణం జోరుగా వుంది. కాయకష్టంమీద బతికేవారి నోటి కూటికి అడ్డుపడింది. భిక్షాటనను విహ్యంగా చూసి కాయకష్టానికైనా ఒడబడ్డ వారి ఇప్పుడు అభిక్షాటన తప్ప వేరు గతి లేకపోయింది. ముష్టి ఎత్తే వాళ్ళ జనాభా గట్టుకట్టిన ఏరులా పెరుగుతూంటే ఎవ్వరు ముష్టి వేసేవారు? క్షామ నివారణకేంద్రాల్లో పోసే గంజి ఆకొన్న పొట్టకి ఏకోనకి?

ప్రభుత్వం క్షామనివారణ పరిశీలనాధికారిగా నియమించింది రామయ్యను. కలెక్టరు, రివెన్యూ అధికారులవద్దనుంచి వచ్చేది ఎక్కువ నివారణోపాయాలే. అంతకంటె ఎక్కువగా వచ్చి కుప్పలుగా పడుతున్నాయి సానుభూతి తీర్మానాలు. ప్రభుత్వం ఎంతధనం గ్రాంటు చేస్తూన్నా సముద్రంలో కాకి రెట్టవుతోంది. భారీ ఎత్తున నివారణ ఏమీ సాగలేక పోయిందనే చెప్పాలి. రామయ్యరోజూ ఆఫీసుకువెళ్లి ఆనాటికి జరిగిన కార్యక్రమం 'పరిశీలించి' వస్తూనేవున్నాడు.

ప్రభుత్వం నిర్మించిన 'అనధికార సలహా సమితి'లో-భర్త అధికార ప్రభావంచేత కామోసు-జానకమ్మ కూడా సభ్యురాలే. కాని సలహాసమితి సమావేశానికి ఓనాడు హాజరయిన పాపానపోలేదు. అసలా సలహా సమితి సమావేశం అయినట్టే కనిపించదు.

అప్పుడే ఒకరిద్దరికి ముష్టివేసి లోనికి పోబోతూ, ఎదుటినుంచివచ్చే భర్తనిచూసి గుమ్మంలోనే ఆగి, మందహాసంతో స్వాగతంయిస్తూ ఓ చిటి అందించింది జానకమ్మ. ప్రక్క జిల్లా పరిశీలనాధికారి తన్ను చూడడానికి తనింటికి వస్తున్నట్టు ఇంకో గంటలో పెళ్లాన్ని వంటకొంచం 'అసాధారణం'గా చేయమని పురమాయించి తన కచ్చేరీ గదిలోకి వెళ్లాడు. డ్రాయరుదులిపి, కాలింగు బెల్లూ, సిరాబుడ్లూ కలాలు వాటివాటి స్థలాల్లో పెట్టాడు. ఇంగ్లీషు భాలోని 'భారతీయ ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు, శీర్షికలు కనపడేట్లా, అమర్చాడు టేబిలుమీద. ఓ ఇంగ్లీషు గ్రంథం సంగం తెరిచి బోర్లించాడు బల్లమీద. క్షామనివారణ రికార్డుల ఫైళ్లు ఓ డజనుబల్లకి రెండుప్రక్కలా అమర్చాడు.

అది సాధారణంగా రామయ్య ఇంటిలో వుండే సమయంకాదు. ఆయన ఆఫీసులో ఉండే సమయంలోనే ఎవరయినా ముష్టివాళ్ళు ఆయ నింటికి సాహసించి వస్తూండడం, జానకమ్మ లేదనకుండా ఏవో రెండు గింజలు వాళ్ళ గిన్నెల్లో రాలుస్తూండడం జరుగుతూండేది.

ఆనాడు, ఆ సమయంలో వంటలన్నీ అయ్యాక బియ్యం ఏరుతూంది నట్టింట్లో జానకమ్మ. తన అతిథికోసం వేచిఉన్నాడు రామయ్య తన ఆఫీసు గదిలో.

ఆ సమయంలో పేగులు బైటపడ్డ దేహం, వెన్నునంటే పొట్ట, కనుబొమ్మలకు అంగుళం లోతుకు పోయినకళ్ళు, గోతులుపడ్డ దవడలు, పొట్టురాలే వళ్లు, పిట్టలు పీకిన తాటి టెంకలాటి జుట్టుతో - ఒక 'కంకాళసముండు' దేహాన్ని ఈడ్చుకుంటూ తెచ్చి వారి యింటిముందు సైడుకాల్వ పక్కకి చేర్చాడు. హీనస్వరంతో వినపడీ వినపడనట్టుగా, అస్పష్టంగా అరిచాడు. "...మ్మా! ...కాస...గంజి...పో...."

జానకమ్మ ఎందుకో బయటికి రాబోతూ ఈ దృశ్యం చూసింది; హృదయం కరిగిపోయింది. గభీలున లోపలికివెళ్లి భర్తతో అంది. "కాస్త చల్దిమెతుకులు వాడి ముందర పడేద్దురూ. చచ్చేట్లా వున్నాడు. నాది తీరా మడిబట్టయిపోయింది!"

"నన్ను మాట్లాడించ కిప్పుడు... ఈ భిక్షుగాళ్ల సంతలో ఎంతమందికని వెయ్యడం?" ఆమెకేసి తిరక్కుండానే ఉరిమి, తను కాగితాలు తిరగెయ్యసాగాడు మామూలుగా.

విసుక్కుంటూ, లోపలికి వచ్చి చీర మార్చి, భర్త కండువా ఒకటి గభాలున మొలకీ, మెడకీ చుట్టబెట్టుకుంది. ఒక దొన్నెలో పట్టెడన్నం వేసి గబగబా వీధిగుమ్మం చేరువకి వచ్చింది. నలుపక్కలా ఒకసారి కలయచూసి, తల వంచుకుని సరసరా సైడుకాలవ పక్కకి వెళ్లి ఆ దొన్నె వాడిముందర పడేసి చివాలున వెనక్కి తిరిగింది. అలా తిరుగుతూండగానే వాడి ముఖం కనిపించి ఒక్కసారిగా నివ్వెరపోయి ఆగిపోయింది. తటాలున మళ్లీ తనబట్ట వైపు ఓసారి చూసుకుని చరచరా లోపలకి నడిచి, భర్తగది దాటుతూ "పాపం. ఆనాటి బండివాడండీ" అంది.

"ఏ బండివాడు?"

"ఆనాడు కడపలో తగాదా పడ్డ..."

"ఆఁ! వాడా! అయిందీ! రోగం కుదిరింది! ఎవడికోసం అనుభవిస్తాడూ?" ఊహాపథంలో ఒక్కసారి ఎగిరి అయిదు సంవత్సరాల క్రితం తన కవమానం జరిగిన స్థలంలో వాలాడు. ఒక్క సంగతే జ్ఞాపకం వస్తూంటే ఒక్కొక్క వేడి నిట్టూర్పు బుసగొట్టే మీసాలుమీదుగా విడుస్తూ తల ఊచసాగాడు. "ఏడీ? ఎక్కడ?"అంటూ విసురుగా వీధిలోకి దారితీశాడు. ఎదురుగా నేలమీద చాచుకుపడివున్న బండివాడిని సమీపిస్తూనే ఏదో అనబోయి "అరే!" అని నోట్లో వేలు నొక్కుకుంటూ నిలపడిపోయాడు!

నిర్భయంగా దొన్నెలోని అన్నం తింటున్నాయి కాకులు!! ★

పెట్టర్ సేల్సు అండ్ సర్వీస్
ఆంధ్ర ఎలక్ట్రికల్ హౌస్ లిమిటెడ్.,
హెడ్డాఫీసు: ఏలూరు - విజయనగరం
ఫోను: నెం. 58.
డిస్ట్రిబ్యూటర్సు:
పెట్టర్, పెట్టర్-ఫీల్డింగ్ ఆయిల్ ఇంజన్సు, కిర్లోస్కర్
పంపులు చెరకు గానుగలు